

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

30. ČERVNA 2024

Z obsahu:

O neřestech a ctnostech:

Moudrost

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 20. března 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatý Bernardin Realino

Libor Rösner
- strana 4 -

Modlitba je jako kyslík

- strana 6 -

Dílo sv. Cyrila a Metoděje
významně přispělo
k formování společných
křesťanských kořenů
Evropy

Evropy

Z promluvy Jana Pavla II.
24. května 2002
- strana 7 -

Maminka bl. Carla Acutise
nabízí rady rodičům

- strana 8 -

Ježíšovo učení

François Marie
- strana 10 -

Celá víra v jedné ruce

- strana 12 -

Heřman Josef (38)

Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Zdirad J. K. Čech (1949–2022): Sv. Cyril a Metoděj, výřez

O neřestech a ctnostech: Moudrost

Katecheze papeže Františka při generální audienci
20. března 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Př 15,14.21-22.33

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Dnešní katechezi věnujeme ctnosti zvané moudrost. Společně se spravedlností, statečností a mírností tvoří takzvané základní ctnosti, které nejsou výlučnou výsadou křesťanů,

ale náleží k dědictví starobylé moudrosti, předávané zejména řeckými filozofy. Jedním z nejzajímavějších témat při styku a prolínání různých kultur proto byla právě inkulturace ctností.

Ve středověkých spisech nejsou ctnosti popisovány jako pouhý výčet kladných duševních vlastností. Tehdejší teologové

ve světle křesťanského zjevení čerпали z klasických autorů a představovali si sedmero ctností – tři božské a čtyři základní – jako jakýsi druh žijícího organismu, v němž má každá ctnost obsadit vyvážené místo. Existují ctnosti podstatné a ctnosti přidružené, zobrazované jako pilíře, sloupy a sloupky. Možná není lepšího příměru než architektura středověké katedrály, abychom vystihli myšlenku souznění ctností v člověku a jeho ustavičného směřování k dobru.

Pokračování na str. 5

Víra, modlitba, Panna Maria – spojené nádoby, které utvářejí celek duchovního života, jenž prospívá, směřuje k věčné spáse. Můžeme o tom rozjímat i prostřednictvím následujících stránek Světla. Zkusme se nyní v krátkosti podívat na jednotlivé skutečnosti.

Začneme vírou. Ona určuje smysl našeho života a měla by, pokud je to víra pevná, udávat směr našemu myšlení a všem skutkům. Vzpomeňme na minulé číslo Světla, kdy jsme mj. přemýšleli o víře v přirovnání s hořčičným zrnkem. Dnes nám Markovo evangelium nabízí příklad víry ženy, která dvanáct let trpěla krvácením. Ve svém zoufalství uvěřila, že Ježíš je její poslední nadějí, když už nic jiného nepomáhá. Známe přísloví: Tonoucí se stěbla chytá. A tak se i tato žena dotkla Ježíšových šatů – a byla uzdravena. Nikoli však proto, že měla tu „drzost“ provést takový čin, nýbrž pro svoji obrovskou víru, kterou ocenil i sám Pán. A to je podstatný rozdíl mezi zmíněným příslovím a skutečností víry! Člověk, jakkoliv zoufalý, avšak mající pevnou víru, do svých skutků vkládá něco více než jen své zoufalství, vkládá celou svoji osobnost, a to bez výhrad.

O své víře můžeme v tomto týdnu zvláštním způsobem rozjímat i ve světle dědictví duchovních otců našeho národa – sv. Cyrila a Metoděje. (str. 7) A vyjdeme při tom i ze sebe a pohledíme na celý náš kontinent, na Evropu. Často ji vidíme kriticky, ale kde najít ře-

Editorial

šení, kudy se vydat za smyslem existence, za prosperitou nejen ekonomickou, ale i kulturní, morální a především duchovní? Máme cíl před očima, a přesto nevidíme... Anebo my možná vidíme, leč jiní, zvláště ti politicky zodpovědní, nevidí či snad nechtějí vidět... Svátí Cyril, Metoděj, Benedikt, Brigita Švédská, Kateřina Sienská, Terezie Benedikta od Kříže – patroni Evropy. Proč asi?

A to nás už přivádí k modlitbě, která pramení z naší víry. Je třeba se denně obracet v modlitbě k těmto světcům s prosbou o jejich přímluvu u Boha všemohoucího, aby znovu přivedl naši zemi, náš kontinent, ba i celý svět k pevné důvěře v jeho lásku, absolutní moc, vládu nad životem a smrtí... Modlitba totiž proměňuje naše skutky, a to podstatně – vysvětlil to Pán Ježíš i polské mystičce Alicji Lenczewské. (str. 6) Připomeňme si ze všeho, co víme o modlitbě, aspoň tuto jednu myšlenku, velmi důležitou: Modlitba proměňuje skutky.

Panna Maria... Co nového říci? Snad jen upevnit se v tom, co již dobře známe. Mohlo by nám v tom pomoci hluboké svědectví kardinála Joachima Meisnera, v němž nám odkrývá poklad naší katolické víry – modlitbu růžence. (str. 12) Vždyť ta je pro nás výborným společníkem na cestě do nebeského království! Velkou důvěrou v Pannu Marii oplýval i světec, jenž nás již delší

čas provází v četbě na pokračování – sv. Heřman Josef. (str. 13) Neochvějnost své víry jako by přenesl i na svého přítele Štěpána, který vyznal: „Koho přijme Maria do své náruče, ten vstane z mrtvých k věčnému životu!“ Svátý Bernardin Realino byl pak za svou víru v Trojjediného Boha a úctu k Panně Marii mimořádně odměněn viděním nebeské Matky. (str. 4–5) Zsvětřit svůj život Panně Marii, ať už jsme v jakémkoliv společenském postavení, je úkonem prozíravé víry, jenž nám umožní mít naše lampy stále připravené, až si pro nás Ženich přijde (srov. Mt 25,1–13).

Takovouto prozíravost z lásky k Pánu lze nazvat moudrostí, moudrostí víry. Ještě více nám tuto moudrost přibližuje pro praktický, každodenní život maminka bl. Carla Acutise. (str. 8–9) Ve stručnosti to shrnují její slova: „Maximalizujme svůj čas – pro věčnost.“ Ke ctnosti moudrosti patří i správné využívání času, což možná v hektičnosti všedních dní často nezvládáme... A snad někdy moudrost víry ztratíme pod tíhou svého kříže – tady nám pomůže uvědomit si, v KOHO jsme uvěřili a co je obsahem naší víry... (str. 10–11)

Prosme tedy denně v modlitbě Trojjediného Boha o posílení své víry a přivážme na pomoc Pannu Marii. Jakkoliv to není myšlenka nová, je stále aktuální a je moudré pro naši spásu mít ji stále na paměti.

Daniel Dehner

Po krátkém pobytu na pohan-
ském území vrací se Pán ke gali-
lejským břehům, kde ho vyhlíží
velký zástup. Kdo ho obzvláště toužebně
hledá, je představený synagogy. Přivádí ho
za Pánem velká bolest. Srdce mu krvá-
cí, protože mu umírá jeho milovaná dce-
ruška. Obává se, že každým okamžikem
může dojít k nejhoršímu, proto chce Je-
žíše najít co nejrychleji. Jakmile se k ně-
mu zástupem prodral, *padl mu k nohám*
a úpěnlivě prosil. Ježíš přikládá velkou vá-
hu přimluvné modlitbě, která je výrazem
lásky a víry. Ihned s ním odchází a celý
zástup je provází.

Šťastní jsou ti trpící, kterým někdo pro-
jeví svou lásku tím, že za ně prosí Všemou-
houcího Pána. Neznáš také potřebné ze
svého okolí, kteří nevědí, u koho hledat
pomoc, a nemají nikoho, kdo by se za ně
přimluvil? Takoví lidé jsou skutečně po-
litovánihodní. Vynasnaž se pomáhat svými
modlitbami i těm, které sice ty sám
neznáš, ale zná je dobrotivý Pán. *Vyzna-
menej se v tomto díle lásky a přispěj jim*
v jejich nouzi.

Avšak průvod potkává cestou posly,
kteří přinášejí špatnou zprávu: *Tvá dce-
ra již zemřela. Neobtěžuj Mistra*. Zdá se,
že tito lidé od počátku nebyli nakloněni
otcově iniciativě. S takovými skeptiky se
můžeš setkat všude. Nic nedej na takové
hlasy. *Neboj se, jen věř!* Lidské možnos-
ti jsou smrtí nemocného u konce. Lékař
dokáže smrt nanejvýš oddálit. Ježíš však
smrt přemáhá. Proto přišel na svět jako
Pán života a smrti. Je to Syn Boha, který
nestvořil smrt, naopak je jejím úhlavním
nepřítelem, protože *jen ďáblouvu zavisť*
přišla na svět. Dnes budeš svědkem jeho
vítězství nad smrtí. Průvod tedy pokraču-
je dál k domu smutku.

V zástupu je však ještě někdo jiný, kdo
hledá pomoc, ale nepotřebuje prosebníka,
a dokonce nepotřebuje ani žádná prosebná
slova. Tato nemocná žena již vydala na své
uzdravení všechn svův majetek. Všechno,
co měla, dala různým léčitelům. Tak mno-
ho dala těm, kteří zmohou tak málo, do-
kud se nedověděla o lékaři, který nežádá
nic, a může vše. Dlouho ho hledala a ny-
ní má konečně příležitost využít toho, na
co tak spoléhá. Postačí jí pouhý skrytý do-
tyk, aby *pocítila na svém těle, že je vyléčena*.

Ale tento její skutek zaslouží, aby ne-
zůstal utajen. Ježíš začal hledat toho, kdo

Moc víry

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Neboj se, jen věř!

se ho dotkl. V této tlačenci, kdy se kolem
Pána lidé tísni ze všech stran, se ho jis-
tě dotklo mnohem více lidí a někteří se
na něho dokonce přitlačili mnohem déle
a citelně, ale žádný z těchto kontaktů ne-
uvolnil Pánovu uzdravující sílu. Tím roz-
hodujícím činitelem nebyl samotný fyzický
dotyk, ale pevná důvěra a pokorná touha
trpící ženy, která se Ježíše více než svou
rukou dotkla svou vírou. A to je skuteč-
nost, kterou Pán nechce nechat utajenu.
Neohlíží se po ní proto, aby ji pokáral za
její smělost, jako by jeho uzdravující moc
zneužila. Chce ji vidět proto, aby ji mohl
veřejně představit a povzbudit tak šťast-
nou uzdravenou i tebe a všechny ostatní
kolem. Teprve nyní s vděčností na kole-
nou vyslovuje žena upřímně to, co před-
tím dala najevo pouhým gestem. *Víra tě
zachránila. Jdi v pokoji*.

Nauč se od této ženy i bez vyzvání říkat
celou pravdu. Vyprávěj a vydávej svědec-
tví o tom, jak důvěruješ v Pánovy milosti
a dary, jak ti pomáhají od tvých četných
neduhů. Pán rád slyší tvé přiznání, jaké
divy způsobila milost ve tvém srdci, když
se vírou otevřelo, aby v něm mohla půso-
bit jeho moc.

Průvod dorazil k Jairovi domu. Proč
bere Pán s sebou dovnitř jen tři ze svých
učedníků? Vybral si ty, které bude potřebo-
vat pro své záměry. Neučinil tak na úkor
ostatních, kteří nebyli vybráni. I oni mají
své poslání, pro které jsou vybráni. Mů-
žeš se i v této věci plně spolehnout na Pá-
na a důvěřovat mu.

V domě představeného synagogy pa-
nuje velký vzruch. Těm, kterým nezbylo
místo pro naději, zůstane jen *pláč a kvíle-
ní*. Ježíš je jediný, kdo ví, že všechn tento
nárek sem nepatří, proto všechny vyhání.
Dívka nezemřela, ale spí. Zapamatuj si ta-
to Ježíšova slova. Platí o všech, kdo zemře-
li v Božím přátelství. Někteří lidé se tomu
posmívají. Nemohou pochopit pravý smysl
Pánových slov, protože ani nejsou ochotní
připustit, že se může stát něco, co si sami
neumí představit. I tyto agnostiky posílá

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 1,13–15; 2,23–24

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hy-
nou živí. Ale všechno stvořil, aby to by-
lo; stvořené věci přinášejí prospěch, jed-
zhouby v nich není; ani smrt na zemi ne-
vládne. Spravedlnost smrti nepodléhá.
Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtnos-
ti, udělal ho jako obraz vlastní přiroze-
nosti, ale ďáblouvu zavisť přišla smrt na
svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. čtení – 2 Kor 8,7.9.13–15

Bratři! Jako vynikáte po každé stránce:
ve víře i ve slově, v poznání, ve vši hor-
livosti a lásce, kterou jste od nás přijali,
tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky.
Znáte přece milost našeho Pána Ježíše
Krista: on, ačkoli bohatý, stal se pro nás
chudým, abyste vy zbohatli z jeho chu-
doby. Nebylo by totiž dobré, že byste ji-
ným v tísní ulehčili, a sami do ní upad-
li. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za
nynějších okolností to, co vám přebývá,
jim přispěje v nedostatku, aby zase je-
jich přebytek doplnil to, co potřebujete
vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu:
„Kdo (nasbíral) mnoho, tomu nepřebý-
valo, a kdo málo, neměl nedostatek.“

Evangelium – Mk 5,21–43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už
se kolem něho shromáždil velký zástup.
Když byl ještě na břehu moře, přišel k ně-
mu jeden z představených synagogy, jme-
noval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu

Dokončení na str. 4

Pán pryč. Kdo nechce uvěřit, neuvěří, ani
když vidí zázrak na své vlastní oči.

Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum.“ Sta-
čí dvě jeho slova, aby vrátila dívce život.
Těch, kteří uvěřili, se zmocňuje úžas. Ti,
kteří odmítají víru, pociťují zděšení. Připoj
se k těm prvním a ulož hluboko do svého
srdce úžas nad mocí Pána, *jehož laskavost
trvá na věky*.⁽¹⁾ Blahopřej uzdravenému dí-
teti i šťastným rodičům, jejichž *nárek se
obrátil v tanec*.

Neustávej velebit mocného dobrodince
trpících a plačících. *Pane, můj Bože, chci
tě chválit na věky*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 30,6; ⁽²⁾ srov. Ž 30,13.

Svatý Bernardin Realino

Otec města Lecce. Tak tohoto světce znají v Itálii, přinejmenším v Apulii, ležící na jihovýchodě Apeninského poloostrova. Měl pozdní povolání, ale nakonec strávil v jezuitském řádu půl století a naplnil je beze zbytku.

Jeho zámožná rodina, do níž se v Carpi nedaleko Modeny 1. prosince 1530 narodil, měla bohaté styky s předními rodinami z různých koutů Itálie. Bernardin se rovněž netajil svými ambicemi; studium medicíny a filosofie opustil v půli, jelikož došel k závěru, že mnohem lepší perspektivu mu skýtá svět soudních síní. Roku 1556 pak právnická studia úspěšně ukončil.

Dobré styky (přímluva kardinála Cristofora Madruzza) mu dopomohly k místu starosty ve Felizzanu, později ve městech Cassine a Castelleone. Toto postavení s sebou neslo i soudcovské pravomoci, zároveň plnil roli výběrčího daní v Alexandrii a stal se též osobním rádcem markýze Pescary, místodržitele Neapolského království.

Bernardin projevoval mimořádné schopnosti, navíc zde byl onen nezane-

dbatelný fakt dobrých kontaktů se všemi možnými vlivnými lidmi – nicméně této možnosti nevyužil, jelikož postupem času ve světské kariéře a vůbec ve všem, co svět přináší, nabízí a poskytuje, přestal nacházet smysl. Šel do sebe, začal daleko štedřeji rozdávat almužny, především však žít duchovněji než dosud.

Přelomovým se pro něj stalo setkání se dvěma jezuitky, jež prožil během vizitační cesty po majetcích markýze Pescary. Pověděli mu o novém klášteře Tovaryšstva v Neapoli a zároveň ho do něj pozvali. Bernardin, hnán jakýmsi vnitřním hlasem, tam opravdu zavítal. Během jedné bohoslužby byl silně zasažen kázáním, které ho přimělo vyzpovídat se. V rámci

rozhršení obdržel Bernardin za pokání absolvovat osmidenní rekolekce.

Na nich zakusil nejen vnitřní pokoj a smír, ale dostalo se mu též zjevení Panny Marie s Dítětem v náručí. Matka Boží ho vyzvala, aby vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Bernardin uposlechl. Psal se rok 1564.

Z pokory, navzdory dosavadním dosaženým studijním výsledkům, chtěl být pouhým bratrem, avšak na základě rozhodnutí nadřízených po nějaké době přijal svátost kněžství. Bernardinovy schopnosti dokumentuje fakt, že jej generál jezuitů, sv. František Borgiaš, jmenoval novicmistrem a duchovním vůdcem mladých adeptů jezuitského řádu, ačkoli v té době stále ještě ne-

měl teologii dostudovanou. Z Borgiašova rozhodnutí složil v roce 1571 slavné sliby, což byl mimořádně brzký termín, svědčící opět o Bernardinově výjimečnosti. Krom výše uvedených úkolů navíc Bernardin vycházel do neapolských ulic hlásat Krista a zpovídat, docházel i na galérie v přístavu za galejníky přikovanými u vesel, vedl Mariánskou družinu.

V roce 1574 byl P. Realino poslán do Lecce, kde měl založit nový klášter a pak v něm působit jako rektor, kazatel a zpovědník. Ke svátosti smíření k němu chodil kdekdo: místní biskup, kněží i otrhaní rybáři. Jako zpovědník byl pověstný, stejně jako kazatel. Sám také vycházel do ulic jednak za nemohoucími, jednak za ztracenými ovcemi, celé zástupy jich přicházely pod jeho kazatelnu, odkud je vedl svými promluvami po správných stezkách, a obdivovaly jeho horlivost a nasazení. Brzy mu místní začali přezdívat „Otec města“. Otcovsky zasahoval při sporech, nesčetněkrát zabránil vykonání krevní msty a přispěl k usmíření. Lidi si získával svou dobrodušností, ale i jistou žoviálností – úsměv mu nemizel ze rtů, neváhal žertovat, což nijak nesnižovalo jeho důstojnost a nezahalovalo jeho přísloušnou zbožnost.

Právě pro Bernardinovu rostoucí slávu ho vedení řádu chtělo vrátit zpět do Říma, leč pokaždé to zhatila nějaká vnější okolnost, kupř. jeho vážné onemocnění či nenadálá překážka. Otec města tak v Lecce

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí to nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neuduhy vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvělá – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou

pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neuduhy!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi nařikají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, ale spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal jí za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče hned vstalo a chodilo, bylo jí totiž dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali jíst.

zůstal až do konce svých pozemských dní. Vydobyl si přitom takové jméno, že zůstávalo ve vážnosti úplně u všech. Svátý Robert Bellarmin prohlásil, že v době, kdy byl provinčním představeným, o otci Realinovi nikdy neslyšel nic špatného, ba ani žádný klep či pomluvu ze strany nepřátel jezuitského řádu, kteří si jinak nenechali ujít příležitost, aby Tovaryšstvo nějak pošpinili.

Vidění Panny Marie tehdy po zpovědi v Neapoli nebylo v Bernardinově životě ojedinělé. Nejsvětější Panna k němu přicházela vícekrát, na konci jeho života mu dokonce vložila do rukou svého malého Synáčka. Je nepochybné, že při návštěvách Bohorodičky prožíval extatické stavy. Měl rovněž dar čtení v lidských srdcích a proctví. Již za svého života byl P. Realino prostředníkem řady zázraků; připomíná se hlavně ten, kdy své hosty počastoval vínem, přičemž jim všem osobně naléval celý čas z jednoho menšího poháru, z něhož nápoje neubývalo.

V závěru života provázelo tohoto světce takřka nepřetržitě utrpení, způsobené úrazem, který po sobě zanechal dvě nehojící se rány. Plných šest let s nimi musel žít a tři roky se na ně dívat – zbylé tři byl tohoto pohledu „ušetřen“, ježto oslepl. Všechno své strádání obětoval Hospodinu. Ostatně, již předtím trpěl nemocí kloubů, přesto si od představených vyžádal dovolení oblékat se jen nalahko, aby sužování zimou mohl obětovat za nelásku vůči Kristu Ježíši.

Přesvědčení o jeho svatosti, požádali představitelé Lecce P. Realina na smrtelné posteli, aby po smrti převzal nad městem opatrovnictví. Umírající jezuita jim to slíbil, načež se slovy „*O Madonna mia santissima*“ odešel 2. června 1616 svůj slib plnit...

Lékaři stihli z Bernardinova těla odebrat něco málo krve, která zůstávala až do jeho beatifikace Lvem XIII. 1. ledna 1896 v kapalném stavu a v den výročí jeho odchodu na věčnost vřela. Když se v roce 1711 otevřel Bernardinův hrob, našly se některé části jeho těla v neporušeném stavu. Ležely ponořené v červené tekutině, později se ukázalo, že se jedná o krev.

Pius XII. bl. Bernardina Realina 22. července 1947 prohlásil za svatého. Jeho ostatky můžete uctít v jezuitském klášteře v Lecce.

O neřestech a ctnostech: Moudrost

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Začněme tedy od moudrosti, která není ctností bázlivého člověka, váhajícího o každém svém skutku. Nikolí, to je chybný výklad. Není to ani pouhá obezřetnost. Přisoudit moudrosti prvenství znamená, že konání člověka spočívá v rukou jeho inteligence a svobody. Moudrý člověk je tvořivý – rozumově uvažuje, hodnotí, snaží se pochopit složitost reality a nedává se strhnout emocemi, leností, tlakem iluzí.

Ve světě, který ovládá vnější zdání, povrchní myšlenky a kde se banalizuje dobro i zlo, bude záslužné, když se navrátíme k dávné lekci o moudrosti. Svátý Tomáš ji v Aristotelových stopách nazývá „*recta ratio agibillium*“ – „správné pravidlo jednání“. Je to schopnost řídit činy a směřovat je k dobru – z toho důvodu se také moudrost nazývá „vozatajem ctností“.

Moudrý muž či žena má schopnost volby – dokud se život odehrává v knihách, je snadný, avšak vprostřed větrů a vln každodennosti je to něco zcela jiného. Často znejistíme a nevíme, kudy se vydat. Rozvázný člověk se nerozhoduje náhodně: nejprve ví, co chce, pak zvažuje situaci, nechá si poradit a s širokým rozhledem a vnitřní svobodou se rozhodne, kterou cestou se vydá. To znamená, že by nemohl udělat chybu, neboť jsme stále lidé, ale alespoň se vyhne velkým nežádoucím sklouznutím. Bohužel se v každém prostředí najdou tací, kteří mají tendenci odmítat problémy povrchními vtípkami nebo neustále vyvolávat kontroverze. Moudrost je naproti tomu vlastností těch, kdo jsou povoláni vládnout: vědí, že spravovat je obtížné, že existuje mnoho názorů a je třeba snažit se je sla-

dit, že je třeba konat dobro pro všechny, nikoli jen pro někoho.

Moudrost také učí, že, jak se říká, „dokonalost je nepřítelem dobrého“. Přílišná horlivost totiž může v některých situacích způsobit katastrofu: může zničit vybudování něčeho, co by vyžadovalo postupné utváření; může vyvolat konflikty a nedorozumění; může dokonce vyvolat násilí.

Moudrý člověk si umí vážit paměti na věci minulé, nikoli proto, že by se bál budoucnosti, ale protože ví, že tradice je dědictvím moudrosti. Život se skládá z neustálého překrývání starého a nového a vždy není dobré si myslet, že svět začal od nás, že musíme řešit problémy od nuly. Moudrý člověk je také prozíravý. Jakmile se rozhodneme pro cíl, o který budeme usilovat, musíme si opatřit všechny prostředky k jeho dosažení.

K výchově k moudrosti nám pomáhá řada úryvků z evangelia. Například: Rozvázný je ten, kdo staví svůj dům na skále, a nerozvázný, kdo ho staví na písku (srov. Mt 7,24–27). Moudré jsou družičky, které s sebou nesou olej do svých lamp, a pošetilé ty, které si ho nepřinesly (srov. Mt 25,1–13). V křesťanském životě se snoubí prostota a prozíravost. Když Ježíš připravuje své učedníky na misi, doporučuje: „Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky; buďte tedy opatrní jako hadi a bezelstní jako holubice.“ (Mt 10,16) Jako by tím chtěl říci, že Bůh si nás nepřejí pouze svaté, ale žádá inteligentní svatost, protože postrádáme-li moudrost, stačí mžik, a sejdem z cesty!

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

HLAVNÍ POUŤ V LIBEŠICÍCH U ŽATCE

Sobota 6. července 2024: 19.00 mše svatá u kapličky Zjevení Panny Marie v Klučku.

Neděle 7. července 2024: 10.00 začátek u kapličky v Klučku; následuje procesí do Libešic s milostnou soškou Panny Marie • **11.00 slavná mše svatá v libešickém poutním kostele** – hlavní host Mons. Mgr. Radek Jurnečka, nový generální vikář litoměřické diecéze • děkonná pobožnost k Panně Marii • posezení v areálu fary s občerstvením • 15.00 svátostné požehnání v kostele • zábavný program a hudba na návsi.

Modlitba je jako kyslík

Člověk se učí modlit celý život. Nápomocna mu v tom mohou být slova, jež na téma rozhovoru s Bohem pronesl Pán Ježíš k polské mystičce Alicji Lenczewské.

Alicja Lenczewská (1934–2012) byla ve světě žijící svobodná žena, původním povoláním učitelka. Po svém obrácení v 51 letech prožila poprvé mystické setkání s Pánem Ježíšem. Rozhovory se Spasitelem se od tohoto okamžiku staly pokrmem její duše a proměnily její život. Jsou zachyceny ve dvou svazcích (*Svědectví a Slova poučení*) a po její smrti je prozkoumala teologická komise. Obdržely imprimatur od generálního vikáře Henryka Wejmána.

Pán Ježíš předal Alicji Lenczewské slova týkající se modlitby, jež mohou být nápomocna v budování každodenního vztahu s Bohem:

- Nauč mě modlit se vroucně, Pane můj.

† Přílni ke Mně srdcem. Máš-li s tím problém, vzpomeň si, co dobrého jsem ve tvém životě učinil. V nejtěžších chvílích se modli nahlas. Ve tvé mysli by mělo být neustále přítomno vědomí Mé přítomnosti u tebe a v tobě. Rozmlouvej se Mnou a upírej na Mě svůj zrak v každém okamžiku svého života, cokoli děláš a kdekoli jsi. Všechno Mi odevzdávej, všechno dělej pro Mne. Učiň vše pro to, aby tvůj každodenní život byl k Mé slávě. Nemysli na sebe, ale jen na Mne. Tehdy budu Já myslet na tebe a o všechno se postarám. Také o dokonalost našich setkání v modlitbě a každodenních událostech. (S 351)

† Jestliže uvízneš v tom, co je vnější - ve své lidské každodennosti, znamená to, že tvá vnitřní modlitba umřela a stává se pouze neživou formou, bez živého obcování se Mnou. Vrať se proto do svatyně své duše - do svatého sjednocení se se Mnou v lásce a radosti. Já ti vrátím sílu a horoucnost lásky. Já tě nasytím Sebou samým a ty se obrodíš ke svatému obcování se Mnou ve svém každodenním životě. A budeš zároveň Martou i Marií - Martou ve službě bližním a sobě samé, Marií v zamilování se do Mne a v naplňování se Mnou. Tehdy bude všechno v tobě svaté: svaté budou tvé skutky a vzta-

hy s druhými lidmi. Svatá bude jednota se Mnou i celým nebem. (SP 47)

† Setkání se Mnou je nejdůležitějším okamžikem tvého dne - od něj je třeba všechno odvíjet. Tehdy nastane čas a pokoj v srdci. (S 560)

- Jakou modlitbu máš nejraději?

† Upřímnou. Jedno slovo vycházející z planoucího srdce má větší cenu než množství Otčenášů proslovovaných bez lásky. (S 811)

- A co když bojuji s vlažností a snažím se ze sebe něco vydolovat, ale nedáří se mi to?

† Tehdy se počítá tvá touha, tvá námaha a tvé volání o pomoc ke Mně. Nejvíce ta touha a to volání. (S 361)

† Modlitba nemusí být dlouhá, nemusí být dokonce ani vroucí. Musí však být aktem odevzdání se. (S 404)

- Dneska se nedokážu ani modlit. Myšlenky mi odbíhají a srdce mi malátní.

† To není důležité. Buď u Mne a čerpej ze Mne sílu. Důležité je navzdory všemu vytrvat. Vytrvat s důvěrou. Ty nemusíš být silná. Přílni ke Mně, ber Mou sílu a předávej ji jiným. Naplňuj se Mým pokojem a rozdávej dobrotu a úsměv, buď srdečnost a laskavost. Vyzařuj mezi lidmi Mou lásku, s jakou vás všechny obdarovávám. Přinášej ji všude, kam přijdeš. Čím více jí rozdáš, tím více jí budeš mít ve svém srdci. Nebude malátnět, ale bude pulsovat Mou láskou a silou. Důvěřuj a přijď ke Mně pro Mou sílu a lásku. (S 85)

† Každý potřebuje podpořit, aby vytrval, aby přijal proměnu, kterou v něm činím, a podvolil se jí. Modli se za mnohé. Tvá modlitba má moc, když je vroucí. Pros Nejsvětější Matku, aby tě střežila, a anděly, aby jejich vniknutí v srdcích a myslích byla slyšitelná a přetvářela se ve skutky. Modli se jak za ty, kdo žijí ve světle, tak i za ty, kdo tápou v temnotě. Tvá modlitba je jako kyslík, na němž závisí život. (S 339)

Alicja Lenczewská

† Všechno je plodem modlitby. Jaká je modlitba, takový je i život: stav tvé duše a těla a také tvé skutky - jejich použitelnost k budování Božího království v lidských duších, pro záchranu těch, kdo hynou ve svých hříších. Všechno, cokoli děláš svým srdcem, rozumem či rukama, musí, aby to mělo smysl, začínat modlitbou, modlitbou musí končit a v modlitbě musí stále zůstat. Modlitba je sjednocení se se Mnou. Neboť Já jsem počátek i konec všeho, co je, Alfa i Omega. Beze Mne nemůžeš dělat nic, co v sobě má něco dobrého. Mnoho lidí umírá, svět je pohroužen v temnotě, protože schází modlitba, schází sjednocování se se Mnou. Veškerá námaha a činnost, veškerá energie tolika lidí bohaté zahrnutých Mými dary přináší špatné plody otrávené jedem pekla, které je vždy tam, kde chybí obrácení se ke Mně v důvěrné a upřímné modlitbě, kde chybí spoléhání se na Mou moudrost a vůli. Kolik modlitby, tolik lásky a pokoje ve tvém srdci. Kolik jsi ode Mne přijala při modlitbě, tolik můžeš dát toho, co je záhodno dávat, druhému člověku. Ze sebe nemáš k dávání nic. Můžeš svým bratřím předávat jediné:

- Mé dobro,
- svou prázdnotu
- nebo zlo pekla.

A tak se také děje v závislosti na tom, jaký je tvůj život modlitby: její vytrvalost, hloubka a vroucnost. A nemysli si, že můžeš něco nashromáždit ve svém srdci a potom s tím libovolně zacházet. Dobro, láska, moudrost jsou energií, která plyne z božského Pramene natolik, nakolik jsi s Ním spojena v modlitbě. (SP 223)

*Z Trwajcie w miłości 3/2023 přeložil -lr-
(Redakčně upraveno)*

Dílo sv. Cyrila a Metoděje významně přispělo k formování společných křesťanských kořenů Evropy

Z promluvy Jana Pavla II. v Paláci kultury v Sofii k představitelům kultury, vědy a umění dne 24. května 2002

Toto setkání se uskutečňuje v den obzvláště významný: Bulharsko totiž dnes slaví svátek svatých bratří Cyrila a Metoděje, neúnavných hlasatelů Kristova evangelia a zakladatelů jazyka a kultury slovanských národů. Jejich liturgická památka má zvláštní charakter, protože je současně svátkem „bulharského písma“. To nejen spojuje pravoslavné a katolické věřící, ale vůbec všichni si mohou připomínat toto kulturní dědictví, na jehož počátku stojí působení dvou svatých bratří ze Soluně.

Chan Omurtag napsal na sloup, který se zachoval ve Velkém Tarnovu v chrámu Svatých čtyřiceti mučedníků: „I když člověk žije dobře, umírá, a jiný se rodí. Ten, který se narodí později, až uvidí tento nápis, nechť si vzpomene na toho, kdo ho napsal.“ Chtěl bych proto, aby toto naše setkání mělo charakter slavnostního aktu společné úcty a vděčnosti k svatým Cyrilu a Metoději, které jsem spolu se svatým Benediktem z Nursie prohlásil za patrony Evropy a kteří ještě dnes mohou naučit mnohému nás všechny, na Východě i na Západě.

Tim, že vytvořili geniální a originální abecedu a vnesli evangelium do kultury národů, které evangelizovali, získali si svatí bratři zvláštní zásluhy. Aby mohli uskutečnit svůj apoštolský úkol, přeložili do místních jazyků svaté knihy pro liturgické a katechetické účely a vytvořili tak základ literatury v jazycích těchto národů. Jsou proto právem pokládáni nejen za slovanské apoštoly, ale také za otce jejich kultury. Kultura je výrazem identity vtělené v dějinách národa; ona utváří duši národa, která se vyznačuje zvláštními hodnotami, vyjadřuje se v přesných symbolech a komunikuje svými vlastními znaky.

Misie Cyrila a Metoděje se skrze jejich učedníky zastavila obdivuhodně až v Bulharsku. Zde díky svatému Klementu z Ochridu vznikla dynamická centra mnišského života a zde doznala zvláštního rozvoje abeceda cyriliky. Odtud pak

křesťanství vyšlo na další teritoria do blízkého Rumunska, na starou Kyjevskou Rus a rozšířilo se až do Moskvy a jiných východních oblastí.

Dílo Cyrila a Metoděje znamená nesmírný přínos pro formování společných křesťanských kořenů Evropy, oněch kořenů, které pro svou hloubku a životnost tvoří jedno z nejsolidnějších východisek, která nemůže nerespektovat žádný solidní pokus o novou a aktuální jednotu tohoto světa.

Inspirojícím kritériem nesmírného díla, které vykonali Cyril a Metoděj, byla křesťanská víra. Kultura a víra totiž nejen nejsou v protikladu, ale obsahují v sobě vztahy podobné těm, které panují mezi plody a stromem. Je nepopíratelnou historickou skutečností, že křesťanské církve Východu i Západu podporovaly a propagovaly v průběhu staletí mezi národy lásku k jejich vlastní kultuře i úctu ke kultuře jiných národů. Tak byly vybudovány velkolepé chrámy jako místa kultu, oplývající architektonickým bohatstvím a svatými obrazy, jako jsou ikony, ovoce doby modliteb a pokání stejně jako plod důmyslné umělecké techniky. A právě z toho důvodu vzniklo tolik písemných dokumentů náboženského a kulturního charakteru, jimiž se vyjadřoval a tříbil génius národů směrem ke stále vyzrálější národní identitě.

Kulturní dědictví, které soluňští světcí zanechali slovanským národům, bylo plodem ze stromu jejich víry, která byla hluboce zakořeněna v jejich duši. A následně pak vyrašily na tomto stromě nové větve a nové plody, vzešlé jako další dědictví myšlení a umění, které svět u slovanských národů oceňuje.

Historická zkušenost ukazuje, že hlásání křesťanské víry neumrtvuje, nýbrž integruje, a dokonce vyzvedává autentické lidské a kulturní hodnoty typické pro génia evangelizovaných národů a že přispělo dokonce k vzájemnému otevření, pomohlo překonávat antagonismy a vytvořit společné duchovní a kulturní dědictví ja-

ko předpoklad pro stabilní a konstruktivní mírové vztahy.

Kdo chce skutečně pracovat na vybudování autentické evropské jednoty, nemůže odhlížet od těchto historických daností, které mají svou nespornou výmluvnost. Jak jsem již dříve zdůraznil, „vytlačovat na periferii náboženství, která přispěla a dále přispívají ke kultuře a k společnému duchu a na která je Evropa oprávněně hrdá, jeví se mi současně jako nespravedlnost i jako perspektivní omyl“. (*Promluva k diplomatickému sboru 10. 1. 2002, 2*) Evangelium totiž ani neochuzuje ani nezahání nic autentického, co člověk nebo národ uznává a uskutečňuje jako dobro, pravdu a krásu (srov. *Slavorum Apostoli 18*).

Když se ohlédneme nazpět, musíme uznat, že vedle Evropy kultury a velkých hnutí filosofických, uměleckých a náboženských, která ji poznamenávají, vedle Evropy práce a technologických a informačních úspěchů právě uplynulého století je zde také Evropa diktátorských režimů a válek, Evropa krve, slz a nejstrašnějších krutostí. Snad i pro tyto trpké zkušenosti minulosti se v Evropě projevuje pokušení ke skepticizmu a lhostejnosti tváří v tvář rozpadu morálních základů osobního i sociálního života.

Je třeba reagovat. V těchto znepokojujících současných souvislostech je nezbytné zdůraznit, že k nalezení vlastní hluboké identity se musí Evropa vrátit ke svým křesťanským kořenům, a zvláště k dílu takových osobností jako Benedikt, Cyril a Metoděj, jejichž svědectví představuje pro duchovní a morální obnovu světadílu přínos prvořadé důležitosti.

To je tedy poselství patronů Evropy a všech křesťanských mystiků a světců, kteří svědčili o evangeliu mezi evropskými národy: Poslední „proč“ v lidském životě a v dějinách nám udává Boží Slovo, které se vtělilo, aby vykoupilo člověka ze zla hříchu a z propasti úzkosti.

*Podle L'Osservatore Romano 26. 5. 2002
(Redakčně zkráceno)*

Maminka bl. Carla Acutise nabízí rady rodičům

Antonia Salzano Acutis, matka bl. Carla Acutise, se v rozhovoru pro National Catholic Register vyjádřila k problémům dnešních rodin.

Carlo se na střední škole prezentoval jako otevřeně věřící. Přesto se mu spolužáci nevyhýbali. Jak to?

Někteří lidé si myslí, že být věřící je něco, co vám bere popularitu, ale ve skutečnosti je to obráceně. Problémem je nejistota, kterou dnes většina mladých lidí trpí. Myslí si, že musí mít nejmódnější chytrý telefon, správné značkové oblečení, jinak upadnou do deprese. Nebo si myslí, že musí podstoupit plastickou operaci, protože se jim nelíbí jejich nos nebo tělo. Podle mého názoru je mnoho dívek krásných, a přitom se ničí tím, že si nechají udělat plastickou operaci.

Pokud stavíte svou jistotu na těchto povrchních věcech, pokud nemáte vnitřní život, pak nemáte pochopení pro věčný život. Žijete, jako byste byli zelenina, s funkcemi zeleniny. Žijete, jako byste byli jen tělem a měli jen svých pět smyslů, a to je vše. To vytváří velkou nejistotu.

Když žijeme eucharistickým životem, dojdeme až na konec lásky. Je to život úspěšný, jak by řekl Carlo, protože jsme Boha postavili na první místo.

Co se stane, když lidé žijí bez duchovního života?

Z dlouhodobého hlediska takový život vytváří velké problémy. Proč vidíme mezi mladými lidmi tolik deprese? Protože se nezajímají o hodnoty a nemají žádný duchovní nadhled. Jak reagujeme na smrt a vážné problémy, které bohužel na tomto světě máme? Nemáme žádné odpovědi a strkáme hlavu do písku. Neklademe si otázky. Mladí se chtějí jen bavit. Žijí jen pro potěšení. Nejsou schopni najít odpovědi, které by dávaly smysl. Odpovědi, které dávají smysl, vám může dát pouze Kristus. On jediný zemřel a byl vzkříšen. Jak řekl svatý Pavel: Kdyby nebylo vzkříšení, pak je naše víra marná. (srov. 1 Kor 15,13-14)

Jaký vliv má podle vás na lidi nadužívání chytrých telefonů a technologií?

Vidím dnešní děti, které nemají v očích žádnou jiskru. Možná je to tím, že tráví

tolik času s těmi videohrami a chytrými telefony. Zdá se, že jsou bez života. Carlo si toho všiml u několika dětí, které znal a které neustále hrály hry.

Bl. Carlo Acutis

Nedávno se můj manžel procházel v Assisi před velkým hradem a narazil na skupinu teenagerů, bylo jich asi šedesát a seděli v naprostém tichu. Vůbec se mezi sebou nebavili. Všichni se dívali do svých telefonů. Manžel to vyfotil a poslal mi to. Bylo to opravdu znepokojující.

Díky tomu jsme pochopili, že tyto přístroje nám také berou krásu vztahů. Nezapomínejme, že Trojice je vztah: Otec,

Syn a Duch Svátý. Jsme stvořeni k tomu, abychom byli ve vzájemném vztahu. Když nám tedy technologie toto bere, je to proti naší přirozenosti. Není divu, že to způsobuje problémy – dokonce psychické problémy.

Myslíte si, že všechny technologie, které dnes máme, odvádějí pozornost od modlitebního života, že způsobují, že se lidé méně modlí?

Carlo říkával, že čas se nesmí zahazovat pro věci, které Bůh nechce. Každá minuta, která uplyne, je o minutu méně pro naše osobní posvěcení. Proto maximalizujeme svůj čas ... pro věčnost.

Jak Carlo používal svůj mobilní telefon?

Když Carlo žil, neměli jsme chytré telefony, ale měli jsme Messenger [na věčkových telefonech]. On Messenger vypínal. Skutečnost je taková, že byl nesmírně zaneprázdněn všemi svými aktivitami, výstavami, prací katechety. Neměl času na zbytek. Mobilní telefon používal střídmě.

A co videohry? Co si Carlo myslel o hrách?

Carlo dostal PlayStation, když mu bylo osm let. Četl o dětech v USA, které skončily na klinikách, aby se „detoxikovaly“, protože jejich závislost na video-

Antonia Salzano Acutis, matka bl. Carla Acutise

hrách dosáhla extrému. U některých se objevily problémy s epilepsií. To ho šokovalo. Proto se velmi brzy rozhodl, že bude hrát pouze jednu hodinu týdně. Vnutil si to a vždy to dodržoval. To ukazuje na ctnost střídmosti, která je jednou ze sedmi ctností, podle nichž církev prohlašuje někoho za svatého. Ctnost střídmosti nám říká, abychom dobře užívali dobré a krásné věci. Takže i PlayStation, Xbox, Gameboy – pokud nejsou příliš násilné (protože existují hry, které jsou podle mě satanské) – mohou být pozitivní.

Ale Carlo by řekl: „Nemůžeme se nechat zotročit těmito věcmi [technologie-mi]. Musíme je mít pod kontrolou.“

Protože máme rozum a jsme stvořeni k obrazu Božimu, musíme technologii ovládat. Pokud vám tyto věci berou svobodu, stávají se nástroji ďábla. Člověk pak nedělá nic jiného. Nebuduje vztahy s druhými lidmi. Nemá ani vteřinu na to, aby se modlil nebo přemýšlel.

Co byste vzkázala rodičům, jejichž děti opustily víru?

Svatý Don Bosco říkával, že když máte malou rostlinku a vidíte, že roste nakřivo, musíte ji narovnat malými dřevěnými tyčkami. To je mnohem těžší udělat, když rostlina vyrostla. Potřebujete zvláštní milost.

Chybou mnoha rodičů je, že se se svými dětmi nemodlí denně, když jsou malé: ráno a večer, před jídlem; nebo se s dětmi nemodlí růženec, jakmile dosáhnou rozumového věku. Rodiče musí být prvními katechety. Měli by číst biblické příběhy a příběhy svatých. Musí mluvit o schválených církevních zjeveních, jako jsou Fatima, Lurdy a Pontmain.

A poslední věc: Nevzdávejte se. Když rodiče křtí své děti, přísahají před Bohem, že budou své děti vychovávat v křesťanské víře.

Nedávno jsem v kostele viděla paní, která mě zastavila, aby mi řekla, že její dcery ve věku šestnáct a čtrnáct let už nechťejí chodit do kostela a kněz jí řekl, aby je nenutila. To je chyba. Protože tento kněz zřejmě nevěří, že i když teenageri chodí na mši ve špatné náladě, a aniž by chtěli, náš Pán ve svátostech vždycky jedná. Než našim dětem bude osmnáct let, musíme nad nimi mít určitou autoritu. Jakmile jim bude osmnáct, mohou se

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVENEC 2024

Úmysl papeže: Za nemocné, o které pečujeme v pastoraci

Modleme se, aby svátost pomazání nemocných dávala sílu samotného Pána těm, kdo ji přijímají, i jejich blízkým a aby se stále více stávala viditelným znamením milosrdenství a naděje pro všechny.

Národní úmysl: Za kněze v duchovní správě

Modleme se, aby kněží ustanovení do nových farností byli dobře přijati věřícími a plodně navázali na své předchůdce.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

rozhodnout, co budou dělat; do té doby je však přiveďte na mši svatou. Ta maminka, kterou jsem potkala, to úplně vzdala, jako by už nemohla dělat nic.

Jakých dalších chyb by se měli rodiče vyvarovat?

Rodiče se musí naučit říkat „ne“. Pořád říkat „ano“ je chyba. Je vědecky dokázáno, že dospívající ještě nejsou plně vyvinutí. Jejich mozek je stále ve fázi vývoje se synapsí, které ještě nejsou plně propojeny.

Dalším problémem je, když se dospívající zapojí do randění příliš mladí. Naším úkolem je děti vzdělávat a vést.

Chytré telefony, internet ani televize nemohou být hlídači dětí. Mít děti znamená přinášet oběti. Tu trochu času, kterou mám, jim musím věnovat. Možná není důležitá kvantita času, ale kvalita ano.

Lidé nechávají své děti na internetu v šesti nebo sedmi letech. Chápete, že vzhledem k pornografii, která na internetu

existuje, je to destruktivní. V Itálii provedli studii, ze které vzešlo, že se na erotická videa dívají děti od šesti a sedmi let až do šestnácti let.

Rodiče se musí naučit omezovat internet pomocí systémů, které kontrolují stránky, na které naše děti chodí. Rodiče se musí probudit, protože se zdá, že mnozí jsou jako „Šípková Růženka ve věži“. Tolik rodičů není schopno se technologiím postavit. Mnohé z nich to zastihlo nepřipravené. V právním systému existuje rčení: „Neznalost neomlouvá.“ Totéž platí i pro výchovu našich dětí. Musíme být bdělí.

Rodiče musí být moudřejší. Ztratili jsme schopnost používat rozum. Rodiče jsou prvními vychovateli. Nelze jen tak poslat děti na faru a myslet si, že se tam vyřeší všechny problémy, nebo že je za nás vyřeší škola.

Zdroj: National Catholic Register, www.cirkev.cz (Redakčně upraveno)

Ježíšovo učení

Celá Bible je Boží učení: ve *Starém zákoně* mluví Bůh ke svému lidu skrze patriarchy, soudce, krále a proroky a v *Novém zákoně* posílá svého Syna, vtělené Slovo, aby nám dal poznat Nejsvětější Trojici a její poselství lásky a slitovnosti. Ježíš se sám představuje: *Já jsem cesta, pravda a život, nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.* (Jan 14,6) Ježíš nám ukládá, abychom se navzájem milovali tak, jako on miloval nás (srov. Jan 15,12). Zasaduje se o pravdu, protože ví, že *pravda člověka osvobozuje* (srov. Jan 8,32) a vede jej k věčnému životu.

Ježíš nás dále učí modlit se a předává nám modlitbu *Otče náš*, ve které se před ním všichni stáváme bratry a sestrami.

Konečně nás Pán učí též třem božským ctnostem, které nám umožňují zachovat věrnost spásy přinesené Kristem: víře v Boha a jeho dílo, naději v jeho království a jeho návrat a lásce k Bohu a bližnímu, abychom měli podíl na jeho slávě.

V Bibli a především v evangeliích jedná Bůh o víře, naději a lásce; pokouší se zasadit tyto tři velké ctnosti do srdcí svých apoštolů. Všichni ho však, žel, opustí pod křížem, kromě Jana. Přesto na ně sestoupí Duch Svatý a otevře jejich srdce letničnímu dění; jejich srdce jsou navzdycy změněna.

Víra je uznání Ježíše jako Syna Božího, Mesiáše a Spasitele, pravého Boha a pravého člověka, který pro blaho lidí zemřel a vstal z mrtvých. Věřit v Ježíše, Spasitele, a v moc jeho lásky, to je pro každého zárukou spásy. Ježíš vždycy požaduje víru, aby mohl jednat, protože chce, aby se lidské srdce vrhlo k jeho Srdci, aby je poznalo v plné síle jeho dobroty a milosrdenství, jeho, který bez přestání lidi zachraňuje a chce je opět uvést do stavu milosti. V evangeliu se najde mnoho příkladů tohoto druhu: kanejská žena, oba slepci od narození, krvácející žena. Hlavní motiv Ježíše zní: „Jdi! Tvá víra tě zachránila!“

I v dnešní době nás Kristus učí. Činí tak prostřednictvím mystiků, mužů a žen, kteří se cele oddali Boží lásce a jsou uprostřed světa služebníky a služebnicemi jeho slitovné lásky.

Ježíš nás učí **věřit**: vyjevuje nám podstatu víry, její **dobrodiní** a konečně cíl této veliké ctnosti.

Pokud jde o **POVAHU VÍRY**, svěřuje Pán sv. Kateřině Sienské, jak veliká je síla víry, která je okem duše a umožňuje jí vidět světlo a lépe chápat zář pravdy: „Služebníci už předem okoušejí věčného života. Dostává se jim ho patřením na dobro, které jim prokazují, a poznáváním mé pravdy. Toto poznání spočívá v chápání mnou prosvětleného oka duše. Zřítelnicí tohoto oka je svatá víra, jejíž světlo umožňuje člověku správně rozlišovat a působí, abyste poznali a sledovali cestu a nauku mé pravdy, pravdy vtěleného Slova.“

K **DOBRODINÍM VÍRY** patří, že v člověku působí **velké ctnosti** a **připravuje ho plnit vůli Páně**. Je to královská cesta, jak se stát svatým. Pán potvrdil sv. Kateřině ze Sieny: „Moji služebníci mě poznávají, když na mě (s vírou) hledí; poznáváním mě milují; milující stávají se ničím a ztrácejí svou vlastní vůli. Jakmile ji ztratí, vezmou na sebe mou vůli a moje vůle není nic jiného než *jejich posvěcení*. Jejich srdce, cele proniknuté láskou k mé vůli, není zranitelné zkouškami života. Trpí ve svém těle, ale ne ve svém duchu, protože jejich vůle, která podléhá citům – ona vůle, která duši kalí a trýzní – je mrtvá. Když už neexistuje tato nízká vůle, mizí trápení; snášejí všechno s vděčností, těší se, když je zkouším, a netouží po ničím jiném než po tom, co chci já.“

Víra umožňuje opravdovým služebníkům Božím **čelit životním zkouškám**, ve všem **objevovat Boží vůli** a velmi intenzivně chápat **smysl** jeho spravedlnosti a jeho slitovnosti. Pán to řekl sv. Kateřině Sienské:

„Jsou-li příčinou jejich zkoušky lidé, nemoc, chudoba, rána osudu, odloučení od dětí či blízkých, snášejí tyto trny, které zemi způsobil hřích, se světlem rozumu a svatě víry. Jejich oči jsou upoutány na mne, který jsem nejvyšší Dobro a nemohu chtít nic jiného než jejich dobro. Všechno, co se jim přihodí, je jim posláno z lásky, a ne z nenávisťi.“

Poznání lásky, kterou k nim chovám, je vede k tomu, že zkoumají sami sebe a poznávají své chyby. Ve světle víry chápou, že každé dobro musí být odměněno a všechna pochybení potrestána a že i nejmenší chyba by si zasloužila nekonečný trest, protože byla spáchána vůči mně, který jsem nekonečné Dobro. Dívají se na to jako na projev přízně, že jsou za to potrestáni v tomto životě, který tak rychle ubíhá. Tak se zkroušeností srdce očisťují od hříchu a získávají zásluhy svou dokonalou trpělivostí.“

Víra umožňuje služebníkům Božím **poznat jed a nebezpečí** skrývající se za zářícím leskem pozemských věcí. Člověk se skutečně váže na statky a chce jich sobecky užívat; zapomíná na Stvořitele a postupně se stává otrokem bohatství a stvořených věcí. Pán vysvětluje sv. Kateřině ze Sieny nebezpečí duchovního oslepnutí a slabosti, jakému se vystavují ateisté a lidé vůči víře lhostejní. „Tito lidé krácejí jako slepci s holí tím, že tolik lpí na všem,

Ježíš uzdravuje nemocné a vysvobozuje vězně

čeho se dotknou. Protože jejich pohled je zatemnělý, vztahují své city jen k pozemským věcem; mýlí se jako ti blázni, kteří jsou ošáleni zlatem čiše, a nedbají na jed, který obsahuje. Když člověk vlastní všechny věci světa, jeho radosti, jeho potěšení, a užívá nezřízené lásky – beze mne –, je jako štir: zepředu jako zlato, zezadu jed. Neexistuje žádný jed bez zlata, ani zlato bez jedu – to zlato ale uvidíme nejdříve a nikdo se nevyhne jedu, není-li osvěcen světlem víry.“

Pravá víra působí u člověka, že **pohrdá neřestí a miluje ctnost**. Pán řekl sv. Kateřině ze Sieny: „Všichni, kdo jsou osvěceni světlem víry, oddělují dvojsečným mečem jed hříchu od nenávisti k neřestí a lásky k ctnosti; ti, kdo jsou osvěceni jen světlem rozumu, získávají a vlastní zlato pozemských věcí, které si chtějí zachovat. Kdo však chce dosáhnout dokonalosti, odpouští se od těchto statků, a to ve svém srdci a také svými činy, duchovně i skutečně; ti všichni se řídí radami mé pravdy.“

Víra **otvírá člověku oči a učí ho spravovat Boží statky s láskou** a s ohledem na svou spásu. Pán vysvětluje sv. Kateřině, jak máme vlastnit bohatství světa: „Když člověk vlastní světské statky, má je vlastnit s pokorou, a ne s pýchou; má je vlastnit jako něco půjčeného, protože moje dobrota vám je daruje jen k užívání. Máte je jen potud, pokud vám je dávám; budete je uchovávat jen natolik, nakolik vám je nechám, a nechám vám je jen tak dlouho, dokud slouží k vaší spáse. Tak jich tedy máte užívat.“

Mystická nebo vlitá víra osvětluje duši vzhledem k nepochopitelné dokonalosti Boha. Světlem a vnímáním sebe sama dává Bůh duším, které ho pokorně a oddaně milují, aby jej nazíraly a chápaly. Svaté Magdaleně de'Pazzi Ježíš říká: „Komunikací s mým bytím vám vlévám tak hluboké, tak jasné, tak vroucí poznání mne, že už je to spíš vidění než víra. Tato znalost ve vás vyvolává nepřestávající úžas, z něhož vyvěrá niterná a nesmírná láska.“

Pokud jde o CÍL opravdové víry, **vede k mystickému snatku** lidské duše s duší Ježíše ve slávě. Ježíš to slíbil sv. Kateřině ze Sieny těmito slovy: „Zasnubuji se s tebou vírou.“ A v masopustní úterý, které předchází postní době, jí Pán odpověděl. Ten den se Kateřina postila a velmi horlivě a naléhavě opakovala modlitbu Pána: „I kdyby byla vaše víra jen jako hořčičné zrnko,

*Giovanni di Paolo (asi 1403–1482):
Mystická svatba sv. Kateřiny Sienské*

řekli byste této moruši: »Vyrvi se i s kořeny a přesad se do moře«, ona by vás poslechla.“ (Lk 17,6) Pán jí na to odpověděl: „Kvůli mně jsi od sebe daleko zahrnala všechny marnosti tohoto světa a snažně jsi prosila; pohrdla jsi všemi rozkošemi těla, jen já jsem rozkoší tvého srdce. Proto jsem chtěl uzavřít slavnostní zasnoubení s tvou duší právě v této době, kdy se všichni ostatní ve tvém domě oddávají radosti hodování a oslavují své tělo. Já, tvůj Tvůrce a Spasitel, se s tebou zasnubuji ve víře, kterou máš zachovávat bez nejmenší újmy až do dne, kdy se mnou vejdeš na věčnou slavnostní hostinu... protože jsi vyzbrojena silou víry, budeš vítězně triumfovat nade všemi svými odpůrci.“ (*Vie de la sainte*, 2e partie, chap. 12, Ed. Lethielleux)

Tato síla víry oduševňovala Martu Robinovou, Maxmiliána Kolbeho, Otce Pia, Matku Terezu; teď chápeme velikost jejich díla, které není ničím jiným než velikostí Boha v nich.

Pravá víra působí obrácení a definitivně mění lidská srdce. Tak tomu bylo u Placida, pozdějšího sv. Eustacha, který se stal mučedníkem církve. Placidus uslyšel v horách hlas a zvolal: „Ty, který ke mně mluvíš, dej se poznat, abych v tebe uvěřil!“ Pán se mu zjevil a řekl mu: „Slyš, Placide, já jsem Ježíš Kristus, který z ničeho stvořil zemi a nebe, který oddělil a utvářel neuspořádanou hmotu. Já jsem stvořil světlo a oddělil je od temnoty. Stvořil jsem slunce, aby za dne osvětlovalo zemi, a měsíc s hvězdami, aby ji osvětlovaly v noci. Uspořádal jsem roční období, dny a roky. Stvořil jsem člověka z prachu země. Objevil jsem se v těle na této zemi, abych zachránil lidské pokolení; byl jsem ukřižován a pohřben a třetího dne jsem vstal z mrtvých.“

Když slyšel tato slova, Placidus zvolal: „Věřím, Pane, že jsi to všechno udělal a že jsi přivedl zpět zbloudilé. Narovnej znovu padlé a vrať život mrtvým.“ Placidus se obrátil spolu se svou ženou a dětmi. Ostatně jeho žena slyšela hlas, který jí řekl: „Zítřejší ke mně přijdete – ty, tvůj muž a tvé děti – a poznáte, že jsem Ježíš Kristus.“ (*Petit bollandistes, vie de saints*)

Víra v Boha dělá člověka **šťastným**, protože ho **orientuje k jeho cíli** a umožňuje mu **objevit smysl a krásu** jeho života. Ti však, kdo v Boha věří, ale nežijí svou vírou, jsou pro Boha jako **slepí**, kteří nijak nepůsobí pro jeho království. Svaté Kateřině ze Sieny sdělil: „Když člověk dosáhne rozumného věku, uchovájí si ti, kdo se cvičí ve ctnostech, světlo víry a žijí ctnostmi, které prospívají bližnímu. Ale ti nešťastníci, kteří poté, co dosáhli rozumného věku, neužívají světla víry, nepřinášejí žádné ctnosti pro život milosti, ale jen mrtvé skutky, protože tyto skutky byly vykonány ve smrti hříchu a bez světla víry.“

O těch se říká, že měli víru beze skutků a že jejich víra je mrtvá. Tak jako mrtvý nevidí, tak ani oko inteligence, jehož zřítelnice je zakrytá, nic nevidí. Duše se nezná, nezná hříchy, které spáchala, nezná dobro, které jí přináším. Nezná ani mne, ani sebe samu; nemá v nenávisti svou smysluplnost, ale miluje ji a snaží se uspokojit její přání. Přitom koná mrtvé skutky a páchá mnoho smrtelných hříchů. Protože mě nemiluje, nemiluje ani to, co já miluji, to znamená bližního, a nemá zálibu v konání toho, co je mi příjemné.

Jejich víra je mrtvá, protože je beze skutků; vykonané skutky nijak neslouží věčnému životu, protože v nich není život milosti.“

Souhrnně můžeme říci, že víra žitá v lásce k Bohu a bližnímu podle Boží vůle přináší plody milosti a připravuje věrného křesťana na život milosti; pro věčnost přináší „sklizeň“ blaženosti a nádhery. Věřit a nemilovat, takový život však znamená smrt, možná navěky. Kristus nám to chce připomenout otcovskými radami, které dává mystikům. Otevřme oči svého srdce, abychom pochopili, že jeho slovo je pravda a vede k blaženosti, která je a bude jen v něm.

Z Maria heute 4/99

Celá víra v jedné ruce

V posledních měsících před svou smrtí se Joachim kardinál Meisner setkával s novinářkou Gudrun Schmidovou, která měla zapsat jeho životní vzpomínky. Emeritní kolínský arcibiskup jí vyprávěl o mnohých svých zážitcích a dobrodružstvích a rukopis knihy, jež takto vznikla (Pokud se přizpůsobíte, můžete se rovnou sbalit), ještě sám autorizoval, dříve než 5. července 2017 nečekaně zemřel. Z uvedené knihy pochází i následující krátký příběh.

„V sobotu před Letnicemi v roce 1975 se v erfurtské katedrále konalo moje biskupské svěcení a hned o svatodušní neděli jsem slavil na dómě mši svatou. Ze všech slavností těchto dní v paměti zůstala jedna událost. V onu neděli jsem mezi návštěvníky bohoslužby v lavicích před sebou spatřil skupinku lidí, kteří byli očividně cizí. Tak se mi to zdálo podle jejich

Joachim kardinál Meisner

oblečení. V každém případě jsem tomu chtěl přijít na kloub a zjistit, kdo tito lidé jsou. Po skončení slavnostní liturgie jsem pospíchal do sakristie, svlékl jsem ornát a vyšel jsem ven vyhledat tyto lidi. A vskutku – našel jsem je, srdečně jsem je pozdravil a zjistil, že jsou z Kazachstánu. »Dnes jsme poprvé po šestatřiceti letech vstoupili do kostela a zúčastnili se mše svaté,« řekli téměř v slzách. »Tak velice jsme toužili po Božím slově.« Do Erfurtu přišli s větší skupinou, ale v neděli ráno se od ní oddělili, aby se mohli zúčastnit mše svaté. »Kterým pravdám víry máme naučit naše děti, aby mohly dosáhnout věčného života?« zeptali se mě někteří z mužů. Takovouto rozumnou a inteligentní otázku mi nikdo předtím a ani potom v životě nepoložil. Nabídl jsem se, že jim všem daruji Nový zákon a katechismus. Oni však smutně odmítli. »Vzít náboženskou literaturu do Ruska by bylo horší než pašovat zbraně,« namítali.

Zeptal jsem se jich, zda si mohou vzít s sebou růženec: »Ano, můžeme si ho zavěsit na krk jako šperk.« Pozorně naslouchali mému výkladu. »Na začátku růžence visí kříž. S ním se modlíme Vyznání víry. Obsahuje celé učení víry, to je všechno, co potřebujeme věřit. Potom následují tři malé perly. Zde se modlíme o dar víry, naděje a lásky. To je všechno, co máme žít. A pak následuje, jakoby tajným písmem zašifrovaný, celý Nový zákon: realita Kristova vtělení v radostném růženci, realita Kristova vykupitelského utrpení v bolestném růženci a naše završení ve slavném růženci.« Tehdy ten muž vzal růženec do ruky a zvolal: »Nyní mám tedy v ruce celou naši katolickou víru!« Takže prvním počinem v mém úřadě nového pomocného biskupa po mši svaté o Letnicích bylo obstarat růženec pro tuto skupinu z Kazachstánu.«

Kardinál Meisner ve své originalitě rád nazýval růženec také „železná rezerva naší víry v kapesním vydání“ anebo „modlitební řetěz, na němž je tajným písmem zašifrováno evangelium a lze ho nahmatat jen modlícima se rukama“. Věděl, o čem mluví, vždyť jak moc si tento zkušený bojovník a horlivý pastýř duší po celý svůj život vážil růžence! Vždy ho nosil s sebou a modlil se ho každý den, až do konce svého života, všech 20 tajemství. „Na naší pouti životem potřebujeme spo-

Joachim kardinál Meisner

„V růženci se k nám vztahuje záchranná ruka Kristovy Matky. Když už není opory, je to tato ruka, jíž se můžeme s důvěrou odevzdat jako Pán na kříži.“

lečníka, který zná cesty,“ říkával, „oporu, na niž se můžeme spolehnout; cestu, jež vede k cíli. Toto všechno nacházíme v růženci. Může nás provázet doslova od kolébky až po hrob.“

V kázání při pontifikální mši svaté v kolínském dómu 12. května 2013 u příležitosti blížícího se svátku Panny Marie Fatimské Joachim kardinál Meisner řekl: „Když jednoho dne zemřu, přijdou kanovníci, sundají mi biskupský prsten, vezmou mi také pektorál, kříž a pastýřskou berlu. Nic z toho nepotřebuji. Ale do závěti jsem napsal: »Růženec mi musíte ponechat!« Chci si ho vzít s sebou do rakve a ukázat ho Panně Marii, aby mi ona po tomto utrpení mohla ukázat Ježíše, požehnaný plod jejího života. Každý den se modlím střelnou modlitbu jednoho přesvědčeného katolíka ze 17. století, velitele císařských vojsk Tillyho. Vždy se modlil takto: »Když už není opory, Matčina ruka záchranu růžencem všem nám ponouká. Tak jako Kristu v nejtěžší chvíli – ať je nám útěchou její pohled milý. Amen.«“

*Z Vítězstvo Srdca 158/2024
přeložil a upravil -dd-*

Heřman Josef (38)

Heřman položil ruku na rameno svému příteli z mládí a řekl: „Štěpáne, tvůj chlapec není mrtvý. Podívej, on šel křížovou cestu s Kristem až na Golgotu. Potom vzala mrtvé tělo tvého syna do klína naše nebeská Matka. A co ona vezme, to není nikdy mrtvé; neboť ona je Matkou všeho života. Koho přijme Maria do své náruče, ten vstane z mrtvých k věčnému životu!“

Heřman Josef se napřimil a jeho poslední slova se nesla s neotřesitelnou jistotou. Oba chvíli mlčeli; pak osamělý otec pomalu opakoval stejnou naději: „Koho přijme Maria do své náruče, ten vstane z mrtvých k věčnému životu!“

ZNAMENÍ NA NEBI

Před krásnou schránou ostatků Tří králů, která konečně po svém dohotovení našla své čestné místo v kolínské katedrále, hořela řada svící. Co svíce, to modlitba ke svatým mudrcům, děkovaná svíčka matky, jejíž syn se vrátil domů, nebo prosba za ty, kteří se nevrátili.

Venku už bylo dlouho tma a uvnitř bylo hluboké ticho, ale před královskou schránou klečel ještě jeden muž a modlil se. Uvnitř začínala být ledová zima. V kropenkách se na vodě udělal ledový škraloup. Kostelník, který se v koutě choulil do kožichu, čekal, až poslední klečící člověk opustí kostel a on bude moci zamknout. Ale nedovolil si rachtit klíči nebo jej vyzvát k odchodu, protože ten poslední, který tam vpředu klečel, byl hrabě Engelbert z Bergu, který právě dnes, 29. února 1216, byl jmenován biskupem. Zdálo se, že vůbec necítí tu hroznou zimu v kostele. Mohutná postava tiše setrvala v modlitbě a obličej byl ozářen světlem svící. Engelbert se modlil:

„Slibuji na tomto posvátném místě, že ve svém biskupském úřadě se budu řídit moudrostí, dobrým srdcem, právem a spravedlností. Slibuji, že nechci hledat sebe, ale spásu svěřených duší. Slibuji, že se nebudu řídit zájmy mocných, všelijakými řečmi, ale Božím zákonem, zájmy církve a říše. Vy, svatí mudrci, dopřejte mi svatou moudrost, která se neskloní před žádným Herodem a nehledá nic jiného než Boha!“

Pak se Engelbert napřimil, jeho oči hleděly do tmy starého dómu, a opět se obrátily k zářícímu relikviáři tří mudrců.

„Slibuji,“ pokračoval po chvíli Engelbert, „že nad tímto relikviářem vystavím nový dóm, krásný a obrovský, jakého není v celé říši, který pozvedne své věže až do oblak. Dóm chci ale zasvětit Paní, před kterou složili své koruny i tito mudrci, Panně Marii. Dej, Pane, abych dokončil toto dílo!“

V té chvíli stál mnich Heřman Josef u okna v sakristii steinfeldského kláštera a hleděl na noční oblohu. Z klášterního vrchu bylo vidět daleko, až do Kolína. Najednou se mu zdálo, že nad Kolínem je jasněji, jako by město nad Rýnem ozařovaly nebeské paprsky.

„Hvězdy nad Kolínem tvoří jakoby korunu, zářící korunu nad biskupským městem,“ říkal si.

Pak musel myslet na to, že dnes měl být zvolen nový arcibiskup; jeho ruce se sepjaly k modlitbě: „Pane, dej svému lidu dobrého pastýře!“

Nebeská zář byla stále jasnější a hvězd bylo vidět stále více.

„Je to tvůj plášť, Bože, tvůj překrásný plášť!“ radoval se kněz a jeho oči klouzaly po nevyčerpatelné záři.

Jeho srdce napadaly různé myšlenky – co to mohlo být, tam na obloze? Byla to světla poslaná od Boha, aby přinesla světlo do temnot? S úsměvem si vzpomněl na příhodu z dětství, jak vysvětloval Markétě, že hvězdy jsou díry v nebeské podlaze, kterými proniká trošku věčného světla.

Osamělého mnicha teď přepadla velká touha nahlédnout hlouběji do zázraku stvoření, do zářícího tajemství na obloze.

„Pane, dej mi spatřit!“ křičí jeho duše. „Dej, ať vidím! Ukaž mi jasněji překrásné zrcadlo, ve kterém nám září tvoje tvář! Pane, prosím, ať vidím!“

Najednou začalo nebe zářit silněji. Připadalo mu, že se hvězdy přibližují. Jeho srdce pronikl zář, cítil se být strháván tolika plameny. Oči ho bolely od té záře, ale neodvážil se od ní odtrhnout. Musel to vidět! Každá hvězda byla jako slunce. Vše se točilo, zářilo, jávalo a vše ostatní strhávalo s sebou. Nekonečné světlo, pohyb, jánot, chvalozpěv!

Ale jaký byl smysl tohoto světelného úkazu? Bylo to vše hrou, celé stvoření Boží hrou? Kde byl střed, kde všechen pohyb získával sílu a směr? Kde bylo tajemné srdce světů?

Knězi se zdálo, že slyší odpověď, která ho přivedla na kolena: „Srdcem všech světů je láska!“

V tutéž noc stál jeden světec v umbrijských horách a díval se k zářícímu nebi. Jeho duši se ozývala hudba tisíců harf. Jánot všeho stvoření pronikl jeho srdce a stal se chvalozpěvem na jeho rtech. Svatý František začal chvalozpěv stvoření:

*At tě chválí,
můj Pane, všechno,
co jsi stvořil,
zvláště pak bratr Slunce,
neboť on je dnem
a dává nám světlo,
je krásný a zářící,
vždyť je, Nejvyšší,
tvým obrazem.*

*At tě chválí, můj Pane,
bratr vítr a vzduch,
oblaka i jasná obloha
a každé počasí,
kterým živiš své tvory.*

*At tě chválí, můj Pane,
sestra voda,
která je velmi užitečná,
pokorná,
vzácná a čistá.*

Tak to bylo v Umbrii, stejně jako v Německu, a tak je tomu stále, že němý jánot stvoření se mění na rtech světců v chvalozpěv.

Engelbert, nový kolínský biskup, si počínal tak, jak slíbil u ostatků svatých Tří králů. Podvodníky, nepoctivce a příživníky, kterých bylo jako na každém dvoře dost, vykázal, ale chudí a trpící měli vždy dveře otevřené.

(Pokračování příště)

*Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde,
Bonn 1939*

Pondělí 1. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jaroslav Šindelář – sochař a malíř **6:55** Ostrava zpívá Gospel: Slezská Lilie 2017 **7:50** Klapka: S Janou Hnilicovou **9:05** Expedice Monoxylon **9:35** Chlapi na hoře **10:00** Outdoor Films: S horolezcem Lukášem Jasenským **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **13:20** 40 let se Štěpničkou **14:00** Za obzorem: Projekt HledamBoha.cz **14:35** Grotosky Laurela a Hardyho: Nejen kuchař jako kuchař **14:55** Noční univerzita: Sociální děloha a sociální porod (2. díl) **15:40** Poutníci času: S Oldřichem Čechem **16:00** V souvislostech **16:20** Zahrada písničkářů 2022: Díl 2. **17:00** The Chosen II. (5. díl): Duch **18:05** Sedmihlášky: Jede forman dolinú **18:10** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíš a Samařanka **18:18** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **18:30** Výběr z vystoupení kapel na hlavní scéně Mohelnického dostavníku 2017 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **19:35** Střípky z ostravské archeologie: Návrší pod Mudlochem **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest **21:05** Moudrost mnichů: Recept na muže **21:20** Ghana – Naděje za mířezí **21:45** Harfa Noemova: Má vlast – Tábor **22:10** Kulatý stůl: Santini **23:30** Magazin Mary's Meals **23:55** Folklorový svět Lubomíra Páříčku **0:17** Příběh o Žofii **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 2. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (9. díl): Cesta ke zralosti **7:10** Doma, to je něco úžasného... **8:00** Koncert FolkloreClassic: Olomouc, Klášterní Hradisko **9:05** V souvislostech **9:25** Honduras – Texiguat, zapomenutá komunita **9:55** Lednický park vypravuje **10:20** Zakarpatská Ukrajina **10:25** Noční univerzita: P. Josef Prokeš – Nezájem o víru v ČR a jak na něj odpovídat **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:25** Cvrlikání (38. díl): Tomáš Kočko a Orchestr **13:35** ARTBITR – Kulturní magazín (30. díl): S Johnem M. Talbotem **14:00** Za obzorem: Naše děti v Kongu **14:35** Grotosky Bustera Keatona: Frigo, oběť krevní msty **16:00** Muzikanti, hrajte: Dubňanka **17:00** Na startu **17:30** Setkání **18:00** Sedmihlášky: Jede forman dolinú **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení nemocného u rybníka Bethesda **18:10** Cirkus Noeland (7. díl): Roberto, Kekulín a tuleň **18:40** V pohorách po horách: Babky v Západních Tatrách **18:50** Zpravodajské Noeviny: 2. 7. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Chléb náš vezdejší **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Austrálie, země hadů **21:05** Moudrost mnichů: Recept na zdrženlivost **21:20** V pohorách po horách: Vojšické louky – Bílé Karpaty **21:30** Za obzorem: Naše děti v Kongu **22:05** Má vlast: Bor u Tachova **23:07** Lebo sme Nemci **23:35** Terra Santa News: 26. 6. 2024 **0:00** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **0:50** Intarzovaný svět Jana Maříka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 3. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Petr Larva – sklář **6:55** Romové v Unii, Romové na Moravě **7:10** Absolventi: Július Michník **7:50** Noční univerzita: Sociální děloha a sociální porod (2. díl) **8:35** Zpravodajské Noeviny: 2. 7. 2024 **9:05** Cesta k pěstounství: Žít ve opravdové rodině je dar **9:08** V pohorách po horách: Zakarpatská Ukrajina – Boržava **9:18** Dobrodružství před kamerou **10:20** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **11:00** Krasňany **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Nicu **14:00** Za obzorem: Matice radhošská **14:25** Kouzlo strun **14:40** Kouzlo Vysokej nad Kysucou

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

15:15 Světla a stíny baroka **16:15** Cvrlikání: Hana a Petr Ulrychovi & Javory **17:30** Terra Santa News: 3. 7. 2024 [P] **18:00** Sedmihlášky: Jede forman dolinú **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Cizoložnice **18:12** Strýček Emu: Prázdniny **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Večer chval: V rámci Celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti církevních škol **21:05** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **21:35** Za obzorem: Matice radhošská **22:05** Stopy Boží na Youtube **23:05** Koncert – Martin Smith (UK): Festival United 2019 **0:20** Když bolí duše: Fobie **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 4. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (10. díl): Prožívání církevního roku **7:05** Poutníci času: S Lesyí Kopchuk **7:20** Za operou **8:15** Naši – osobnosti lidové kultury – Míla Brtník **8:35** Terra Santa News: 3. 7. 2024 **9:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Modrotisk – svého druhu poslední **10:30** Grotosky Bustera Keatona: Když se Frigo ženil **11:25** V pohorách po horách: Ankogel – Vysoké Taury **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:30** S chutí přes práh: Komunita bratří Společnosti sv. Vincenta de Paul v Dobrušce **12:55** Příběhy psané životem: Se strážlivou hlavou **13:45** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Volné potápění v zatopeném Mašovickém lomu [P] **14:00** Za obzorem: Petr Jašek o situaci křesťanů v Indii **14:35** Duchovní krajina Novohradských hor: Podhůří **15:05** Cvrlikání: Štěpán Rak **16:15** Okřídlení sousedé: Ptáci a skla **16:30** Dokořán: S Ondřejem Rumlem **17:30** Studio Velehrad: Dny lidí dobré vůle, Velehrad 2024 [L] **18:00** Modlitba za vlast: Dny lidí dobré vůle, Velehrad 2024 [L] **18:35** Sedmihlášky: Jede forman dolinú **18:40** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení slepého **18:50** Lednický park vypravuje **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Mexiko – země indiánů **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S Františkem Novotným **21:30** Za obzorem: Petr Jašek o situaci křesťanů v Indii **22:10** Když vyschnou studny **22:30** Outdoor Films s Jiřím Kratochvílem: Horolezec a filmař v jedné osobě **0:05** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 5. 7. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jiří Kotalík – historik architektury **6:55** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnícká bazilika **7:10** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **7:55** Lidé z cest **9:05** 35 let Cyrilometodských dní v Terchovej [P] **9:30** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **9:40** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **10:00** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **10:30** Hlavní poutní mše svatá z Velehradu: Slavnost svatých Cyrila a Metoděje [L] **12:35** Přejeme si... [P] **12:50** Svatí Cyril a Metoděj **13:05** Slavnostní koncert k připomínce 100. výročí úmrtí arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana: Velehrad, bazilika sv. Cyrila a Metoděje **14:50** Za obzorem: Archeolog Luděk Galuška o sv. Cyrilovi **15:20** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **15:35** Můj chrám: Inga

Petryčka, podnikatelka a politička, katedrála sv. Klimenta v Praze **16:00** Zpravodajské Noeviny: 2. 7. 2024 **16:20** Jak potkávat svět: S Hradištanem **18:00** Sedmihlášky: Jede forman dolinú **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Vzkříšení Lazara **18:15** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **18:30** Zebra bez hřívy **19:00** Poklad z Jelinkova domu **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi nepláčou **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Červenec 2024 [L] **21:30** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilometodějská bazilika **21:45** Za obzorem: Archeolog Luděk Galuška o sv. Cyrilovi **22:20** Poletuchy: Na skok do Českého Krumlova **23:05** Záznam koncertu pěveckého sboru Stojanova gymnázia Velehrad **23:40** Na prahu devadesátky **23:51** Skleněná múza **0:05** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 6. 7. 2024

6:05 Na pořadu rodina (11. díl): Když je duše nemocná... **7:05** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok B a FINÁLE **8:00** Zapomenuté Čako **8:20** Sedmihlášky: Jede forman dolinú **8:25** Cirkus Noeland (7. díl): Roberto, Kekulín a tuleň **8:50** Bratr oheň: Bratři v Maroku **9:15** Strýček Emu: Prázdniny **9:40** Bůh je s námi **11:10** Podoby Juraje Thurzy **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:25** Můj chrám: Inga Petryčka, podnikatelka a politička, katedrála sv. Klimenta v Praze **12:45** Když bolí tělo: Rehabilitace **14:00** Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – Mistr Jan Hus: Kacíř, nebo hrdina? **15:05** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Petruška Šustrová **15:25** Danica a její příběhy **16:00** Píseň jako most: Rožnovské slavnosti 2023 **17:45** V pohorách po horách: Hranická propast **18:05** První křesťané: Mniši, panny a poustevníci **18:35** Magazin Mary's Meals **18:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovská přehrada **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Hormony, kam se podíváš **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen II. (6. díl): Protiprávní [P] **20:55** Dobrodružství před kamerou **22:30** Dítě 31 **23:25** Letem jazyzem (2. díl): Jazzové standardy **0:10** Kde končí Evropa III.: Balkán: Zůstat či odejít? **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 7. 7. 2024

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála – skupina Efod **7:10** Zachraňme kostely: Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **7:30** Jak potkávat svět: S Františkem Novotným **9:05** Stopy Boží na Youtube **10:00** Carlo Acutis – Ajťák Boží: Štramberk, kostel sv. Jana Nepomuckého **10:55** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Terra Santa News: 3. 7. 2024 **12:40** Muzikanti, hrajte: Mistříňanka **14:00** Mše svatá v rámci festivalu Smetanova Litomyšl: Litomyšl, kostel Nalezení sv. Kříže [L] **16:05** Poutníci času: S Peterem Olšákem **16:20** Příběhy psané životem: BanglaKids – únik z chudoby **16:50** V pohorách po horách: Čertova kazatelna – Rychlebské hory **17:00** The Chosen II. (6. díl): Protiprávní **18:00** Sedmihlášky: Viju, viju věneček **18:05** Bratr oheň: Malomocní, lapkové a učenci **18:30** Cirkus Noeland (8. díl): Roberto, Kekulín a lev Hřiva **18:55** Můj chrám: Jana Svobodová, zpěvačka a výtvarnice v kostele sv. Jakuba, Hostivice **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Vedle sebe, není spolu **19:45** Přejeme si... **20:05** Až navěky **21:45** Zpívá celá dědina: Dubňany **23:05** Trendy ochrany přírody **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Když bolí duše: Poruchy osobnosti **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 1. 7. o 20:30 hod.: Fara v meste (Medzi nebom a zemou / film)

Pán farár Stránsky odchádza a farnosť zveruje otcovi Damiánovi. Ten sa musí popasovať s rôznymi neuhmi, ako napríklad poverčivosť.

Utorok 2. 7. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol svätých apoštolov / dokument)

Kostol zdobí množstvo ikon a patrí k najkrajším vo Svätej zemi. Práve tu sa Ježiš zdržiaval, keď pôsobil v Galilei.

Streda 3. 7. o 15:15 hod.: Eucharistické zázraky (Ferrara a sv. Anton / náboženský program)

V novom vydaní nášho seriálu vás pozývame do Ferrary, kde sa v dvanástom storočí udial jeden zo známych eucharistických zázrakov. A po ňom si priblížime aj eucharistický zázrak sv. Antona.

Štvrtok 4. 7. o 19:55 hod.: Nový zákon (1. časť – Úvod / dokument)

V úvodnej časti série Nový zákon nám otec David Neuhaus vysvetlí, v čom spočíva význam Starého zákona a akí sú medzi Starým a Novým zákonom rozdiely a paralely. Tiež ozrejmi ústrednú myšlienku Nového zákona a spomenie jeho autorov.

Piatok 5. 7. o 17:00 hod.: Valéria: To najlepšie z môjho života patrí tebe (dokument)

Dokument predstavuje Valériu z Ekvádora, ktorá po ťažkom detstve spozná Ježiša prostredníctvom Kongregácie Hogar Madre. Jej krátky, no intenzívny život inšpiruje priateľky, ktoré veria, že dosiahla svätosť.

Sobota 6. 7. o 17:00 hod.: Svätá omša (náboženský program)

Priamy prenos z Mariánskej hory v Levoči. Téma: Vytrvať v láske, celebruje Mons. Ján Kuboš, spišský pomocný biskup.

Nedeľa 7. 7. o 10:00 hod.: Levočská púť: Slávnostná odpustová svätá omša (náboženský program)

Priamy prenos z Mariánskej hory v Levoči. Téma: Modliť sa spoločne s Máriou, celebruje Mons. František Trstenský, spišský biskup.

CINELUX – Sobota 6. 7. 2024: Hugo a jeho veľký objav (Hugo)

Hugo Cabret (Asa Butterfield) je neobyčajný chlapec, ktorý po otcovej smrti žije na parížskej železničnej stanici so svojím strýkom alkoholikom, ktorý pracuje ako nastavovač staničných hodín. Po svojom otcovi zdedí Hugo vynaliezavosť a robota s kľúčovou dierkou v tvare srdca, ktorý môže oživiť, ak sa doň vloží správny kľúč, aby chlapcovi odovzdal otcov odkaz. Aspoň v to dúfa. Jeho neuhasiteľná zvedavosť privedie Huga k nemotornému predavačovi mechanických hračiek (Ben Kingsley) a od neho k jeho chránenkyni (Chloe Grace Moretz), ktorá, čo je neuveriteľné, má kľúč k odhaleniu záhady Hugovho života. Ako sa k nemu dostala? Aké tajomstvo skrýva jej adoptívny starý otec, o ktorom nikto nesmie hovoriť? Skrýva robot skutočne odkaz jej otca? A dokáže Hugo odpovedať na všetky tieto otázky skôr, než ho dostihne ruka zákona v podobe prísneho strážcu stanice (Sacha Baron Cohen) a pošle ho do sirotinca?

BREVIÁR PRO LAIKY

29. ČERVNA – 6. ČERVENCE 2024

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 6.		PO 1. 7.		ÚT 2. 7.		ST 3. 7.		ČT 4. 7.		PÁ 5. 7.		SO 6. 7.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	1673	1892	1722	1941	1722	1941	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	1673	1893	1415	1590	1420	1595	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	1413	1588	1416	1591	1421	1595	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	813	914	813	914	813	914	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	1674	1894	1416	1591	1421	1596	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	702	792	831	933	847	950	1413	1588	1416	1592	1421	1596	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	1675	1894	1724	1943	1422	1596	1655	1886		
Závěrečná modlitba	702	792	832	934	847	951	1413	1588	1416	1592	1422	1597	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	792	890	879	984	1264	1402	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	1422	1597	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	1265	1403	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	1676	1895	882	988	1422	1597	913	1022		
Závěrečná modlitba	702	792	835	938	851	955	1413	1588	882	988	1422	1597	913	1022		
Nešpory:																
	SO 29. 6.															
Hymnus	1409	1584	821	922	837	939	852	956	1413	1589	1423	1598	1423	1598	915	1024
Antifony	1410	1585	822	923	838	940	853	957	1413	1588	1719	1937	1424	1599	916	1025
Žalmy	1678	1897	823	924	838	940	853	957	1678	1897	1719	1937	1729	1947	916	1025
Kr. čtení a zpěv	1410	1585	825	926	840	943	856	960	1680	1900	1424	1599	1424	1599	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	1411	1585	702	793	840	943	856	960	1414	1589	1420	1594	1424	1599	703	793
Prosby	1411	1586	826	927	841	944	856	960	1681	1900	1425	1600	1425	1600	918	1028
Záv. modlitba	1408	1582	702	792	841	944	857	961	1413	1588	1422	1597	1422	1597	703	794
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 30. 6. – 13. neděle v mezidobí (v olomoucké katedrále: slavnost Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Mdr 1,13–15; 2,23–24
 Ž 30(29),2+4.5–6.11+12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
 2. čt.: 2 Kor 8,7.9.13–15
 Ev.: Mk 5,21–43

Pondělí 1. 7. – ferie

1. čt.: Am 2,6–10.13–16
 Ž 50(49),16bc–17.18–19.
 20–21.22–23
 Odp.: 22a (*Uvažte to, kdo zapomináte na Boha!*)
 Ev.: Mt 8,18–22

Úterý 2. 7. – ferie

1. čt.: Am 3,1–8; 4,11–12
 Ž 5,5–6.7.8
 Odp.: 9a (*Ved' mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)
 Ev.: Mt 8,23–27

Středa 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 20,24–29

Čtvrtek 4. 7. – památka sv. Prokopa (na Moravě: nezávazná památka sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské)

1. čt.: Am 7,10–17
 Ž 19(18),8.9.10.11
 Odp.: 10b (*Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé.*)
 Ev.: Mt 9,1–8

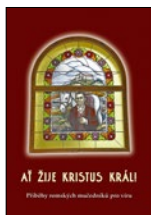
Pátek 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1–3a
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7
 Ev.: Lk 10,1–9

Sobota 6. 7. – nezávazná památka sv. Marie Gorettiové nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Am 9,11–15
 Ž 85(84),9.11–12.13–14
 Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví svému lidu o pokoji.*)
 Ev.: Mt 9,14–17

ROMŠTÍ MUČEDNÍCI PRO VÍRU

AŤ ŽIJE KRISTUS KRÁL! • PŘÍBĚHY ROMSKÝCH MUČEDNÍKŮ PRO VÍRU
Český překlad Jiří Gračka • Předmluva P. Pavel Ryšavý

Vyšlo s církevním schválením. Brožurka je sestavena z komiksu časopisu pro ministranty *Tarsicius* (autor Zbyněk Pavienský, ilustrace Kristýna Plíhalová, vystupující pod uměleckým pseudonymem CZINA). Následují krátké životopisy bl. Zefyrina (1861–1936) a bl. Emilie (1914–1939). Závěr tvoří modlitby na přímluvu těchto dvou blahoslavených a základní modlitby v romštině.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
 Brož., 165x235 mm, křídový papír, 28 stran, 75 Kč

lenkové proudy své doby a reagoval na ně. Jeho *Teologická suma* a *Suma proti pohanům*, díla, která vznikala ve vzácných volných chvílích, když zrovna necestoval a nevyučoval, ovlivňují i dnešní myslitele. S Tomášem Akvinským se v této všem přístupné a čtivé knize setkáváme jako s člověkem, a tím se nám otevírá nový pohled i na jeho dílo.

KRYSTAL OP, s. r. o. • Brož., 130x205 mm, 152 stran, 195 Kč

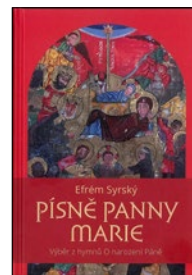
HYMNY O PANNĚ MARIÍ

PÍSNĚ PANNY MARIE • VÝBĚR Z HYMNŮ O NAROZENÍ PÁNĚ

Efrém Syrský • Ze syrštiny přeložila, úvodem a poznámkami opatřila Mlada Mikulicová • Básnický převod a doslov P. Vladimír Mikulica • Odpovědný redaktor Michal Řoutil
Recenze doc. ThDr. Václav Ventura, Th.D.

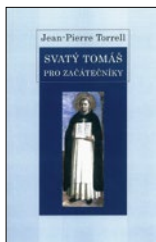
Svatý jáhen Efrém (asi 306–373) pocházel ze severosyrského města Nisibis. V mládí pobýval v horských kláštorech, a když se jeho duchovní vůdce Jakub stal nisibským biskupem, Efrém vykonával jáhenskou službu v katedrálním chrámu. Vedl také liturgický zpěv a připravoval v katedrální škole katechumeny ke křtu. Když nisibští křesťané museli opustit město, odešli biskup i jáhen do Urhy-Edessy, významného centra křesťanské vzdělanosti. Svátý Efrém znal velmi důkladně Písmo svaté, zejména jeho syrskou synopsi *Diatessarón*, k níž psal komentáře. Na základě Písma a jiných biblických vyprávění skládal liturgické hymny pro jednotlivé svátky církevního roku. Tento knižní výbor obsahuje nejstarší soubor 14 Efrémových písní, zde nazvaný podle obsahu „Písně Panny Marie“.

Pavel Mervart
 Váz., 147x215 mm, 214 stran, 299 Kč

TEOLOGIE

SVATÝ TOMÁŠ PRO ZAČÁTEČNÍKY
Jean-Pierre Torrell • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková • Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká

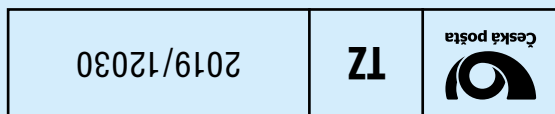

Svatý Tomáš Akvinský, intelektuál mimořádných kvalit, který smířil víru a rozum, a proslavený teolog, jehož díla se studují i dnes, bývá považován za autora, kterého není snadné číst.

Velký znalec jeho díla Jean-Pierre Torrell chce v této knižce přístup k jeho dílu usnadnit a přiblížit ho všem zájemcům. Tomášův život a dílo jsou úzce propojeny. V jeho spisech se odrážejí nelehká léta jeho mládí a některá z jeho nejvýznamnějších děl zase úzce souvisejí s jeho dvojím pedagogickým působením na pařížské univerzitě, kde v dobových polemikách vynikl jako obávaný soupeř svých názorových odpůrců. Tomáš se zajímal o všechny myš-

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
 Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Matrice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matrice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matrice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se používáme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.